

Jag längtar tillbaka till Vermont och jag vet varför. Visst är det kul att åka skidor i björnterräng, att veta att snowboard-Burton bor i byn eller att prova största steken, men det är något annat som får mig att längta tillbaka. Det är snön. Snön. Snön. Att åka skidor i Vermont – offpist och i välpreparerade backar – känns som att dansa fram på en gräddtårta.

TEXT OCH FOTO
HELENA BÉVENGUT-LASSON

Snö fram till sommaren. Staten Vermont på USAs östkust gränsar till Canada. Det är inte priserna, kulturen eller maten som lockar. Det gör däremot snön. Och den ligger kvar till juni.

Längtan till

Pistmaskinerna är ute innan du vaknat. I Vermont jämförs skidbackar med golfbanor. Underlaget ska alltid, alltid vara det bästa.

Höger eller vänster? Med 40 liftar i Killington finns det gott om nerfarter att välja mellan.

Highway 89. Motorvägen från Boston ligger lång och spikrak. Tre filer åt vardera hållet. Kör inte snabbare än 65 miles per hour men inte heller långsammare än 40, säger vägskyltarna. Andra skyltar uppmanar en till att adoptera en highway, precis som i tv-programmet Frasier. På bilradion sjunger en countrykille "I will love my wife and raise my kids just like my father did. Stars and strips, where the eagle fly." Vi har kommit till USA.

Tre skidorter i Appalacherna ska testas och jämföras.

Stowe, Killington och Okemo Mountain Resort. Generellt kan sägas att backarna är rätt snälla (men något vassare i Killington), bergen ligger inte över trädgränsen och det verkar inte bli några liftköer. Stowe lockar av tradition välbeställda amerikaner, Killington mer ungdomar och Okemo familjer.

STOWE

Att en bro kan vara så romantisk.

Genom lilla Stowe går en affärsgata som kantas av trähus i skandinavisk stil. Det som får mig att stanna upp är något jag inte alls hade brytt mig om för några år sedan, men efter att ha sett filmen Broarna i Madison County är en övertäckt bro ingen vanlig bro. En övertäckt träbro kommer för alltid påminna mig om den tårfyllda kärlekshistorien med Meryl Streep och Clint Eastwood. Jag står och tittar på bron, går genom den, fram och tillbaka och spelar upp filmen i huvudet.

För att ta sig till backarna i Stowe behövs bil. Det ska finnas skidbussar men de syns inte till och tidtabell saknas.

När jag frågar om en prislista för skiduthyrningen gapar mannen bakom disken och svarar att "våra kunder brukar inte bry sig inte om priset, det viktiga är att servicen är bra." Han talar i alla fall sedan om att det kostar 150 dollar att hyra skidor och pjäxor en vecka.

För snowboardåkare betyder namnet Burton mycket. Burton är namnet på de bästa brädorna och mannen som utvecklat dem bor i Stowe. En kvinna berättar med stolthet i rösten att Jake Burton är ▶

Vermont

► som en av alla andra. Han leker med barnen, han har sett till att det byggts en bassäng i byn, han syns i backarna osv osv. Hans historia berättas på www.burton.com.

Backarna i Stowe är långa och utgår från fem toppar. Trots snöyra och minus tio grader är det härligt att åka upp och ner, gång på gång, i de välpreparerade pisterna.

Inne i värmen igen, på The Green Mountain Inn, serveras den amerikanska motsvarigheten till vin chaud; varm äppelcidar med rom. Det värmer gott och smakar gammaldags äppelmust. Meningarna är delade om den är god eller inte. Som omväxling till det eviga Budweiser kan det vara kul att prova ortens egna öl, Otter Creek.

Den som längtar efter en stek får sitt lystmäte på Grill 108. Herr och fru Archdeacon serverar gigantiska portioner, till exempel Road Master och dekorerar sina väggar med grillar från ett otal amerikanska bilar.

KILLINGTON

How do you want you fat today?

I Killington är det skidåkning som gäller. Det finns ingen ort eller by. Killington består av en skidanläggning och på

bilavstånd därifrån ligger restauranger och hotell utspridda. Parkeringen vid liftstationen är jättelik och påminner om när man gör en dagsutflykt från Stockholm och kör direkt till backen.

Backarna i Killington är långa, varierande och välpreparerade. På ett enda ställe känns snön lite isig och skidorna glider. Den PR-ansvarige blir upprörd när han hör ordet is och upprepar som ett mantra att snön inte alls är isig utan ”firm, firm, firm”, det vill säga i fast form.

I backen blir det snabbmat. Hamburgare, korb eller en populär musselsoppa som serveras i en urgröpt fralla; Clam Chouder.

Kväll och dags för mer mat. Det är mycket mat i USA. Några självvioniska amerikaner undrar ”How do you want you fat today? Deep fried fat? Fat all over your food or fat on the side?” Portionerna på Santa Fe är så stora att ingen orkar upp. Det är gott och alla äter och äter och det tar inte slut. Beställer du en ”rare steak” kommer du undra om kossan fortfarande lever. Så för att vara på den säkra sidan ber jag om en ”medium well” som visar sig vara rosa.

Även Killington har ett eget bryggeri. Här heter ölen Long Trail.

Förrutom att maten är fet är den ofta

Den som inte gillar att bli överaskad av en puckelpist kommer trivas i skidorterna Stowe, Killington och Okemo i Appalacherna. Här får man leta länge efter pucklar.

söt. Framförallt frukosten, eller vad sägs att vakna till en tallrik blåbärs muffins, sockerkaka och våffla med lönnsirap?

Den som vill bo direkt vid pisten gör det på det nybyggda hotellkomplexet The Lodge. Var du än bor så var noga med att be om ett rökfritt rum, för du kan vara säker på att röken har satt sig i textilierna.

Många hotell går i viktoriansk stil och har blommiga mönster på allt. Väggar, täcken, kuddar, överkast är täckta med rosor i olika färger och storlekar. Vackert tycker många, för mycket tycker andra. En man på resan suckade och la sig på sängen med en kudde för ögonen

Kabiner och sittliftrar är det som gäller. Inga ankar- eller knappliftrar här inte.

Avslappnad atmosfär i Okemo. Hotellägaren stod som ett frågetecken när jag undrade var nyckeln till rummet var. Allt står olåst.

för att slippa se. Men även kudden var full av rosor.

OKEMO MOUNTAIN RESORT

När björnen sover kan pisten öppnas.

De nybyggda backarna som löper ner från toppen Jackson Gore i Okemo lig-

ger i björnterräng. Det är först när de svarta björnarna har gått i ide i början av december som snökano- nerna får starta och back- arna öppnas. Staten är noga med att pister och broar läggs så att de inverkar så lite som möjligt på björ- narnas liv. Björnarna är skygga och gömmer sig i skogarna på sommaren, så räkna inte med att få se dem då heller.

Byn som ligger vid Oke- mo Mountain Resort he- ter Ludlow och är från 1800-talet och ger ett ge- nuint och trevligt intryck. Det är bara några minuter till backarna. Sköna ryt- miska blå nerfarter. En del är branta som europeiska röda, men fortfarande bre- da och jämna. Den som längtar efter pucklar får leta länge.

Atmosfären vid liftstatio- nen känns välkommande och varm. Det kan bero på att husen påminner om al- perna och är byggda lite oregelbundet runt om lift- stationen.

När någon frågar ”Do you ride?” undrar de inte om du rider hästar utan om du åker snowboard. 80 procent som provat en gång gör aldrig om det. För att komma till rätta med det har ett speciellt pro- gram kört igång på flera skidorter; learn to ride, LTR. Eleverna i LTR sär- behandlas med egna in- gångar och egna videorom. Lärarna lägger ner mycket krut på att informera, upp- muntra, stötta och verkli- gen bemöda sig om att göra det kul för åkaren som där- med gör snabba framsteg.

Jag har aldrig sett en så lycklig snow- boardåkare som i just Okemo. Killen hade åkt någon säsong men inte fått grepp om det. Nu, efter en timme med en kvinna på 58 år som lärare, skiner han i kapp med solen och vill inte göra något annat än att fortsätta åka snowboard

dygnet runt. Instruktören hade tålmod och lät honom inte ge upp och efter en- dast en timme med henne hade han hittat både balans och rytm – och glädjen.

VERMONT

Dansa fram på en gräddtårta.

Det är inte förrän hemma i Sverige igen som jag kommer på varför svenskar skulle åka ända till Vermont för att åka skidor. Jag längtar tillbaka och jag vet varför. Snön. Visst hade jag hört att snön i USA var bra, men hur då? Tanken på en skidsemester i Sverige eller alperna följs alltid, för min del, av funderingen – hoppas att snön är bra så vi slipper stenar, lera och gräs i backen.

I Vermont jämförs skidbackar med golfbanor. En golfare vet alltid att underlaget är bra. Under natten har någon varit där och finjusterat gräset. Det är jämt och klippt och i bästa skick. Varför skulle en skidåkare ha det sämre? Underlaget i backen ska alltid vara det bästa. Snökano- nerna i Vermont anpassas till temperaturen och jobbar så fort de kan. Stenar och gräs hinner aldrig titta upp ur snön. Det känns som att susa ner i en pist preparerad för världscupsåkare. Eller som att dansa fram på en gräddtår- ta. Det ger mersmak.

RESEFAKTA

Flygesa Stockholm-Reykjavik-Boston med Icelandair från 4 600 kronor i tu- ristklass. Vägen till flygplatsen i Boston går genom hela stan. Bilköerna blir långa och långsamma. Så beräkna några extra timmar för hemresan. **Paketresor** finns från Danmark och Norge med FlyAway Tours, Nortlander Tours A/S och Gate Eleven Rejsebureau (MyTravel Group). **Bilhyrning** en vecka med Holiday Au- tos från 2 450 kronor. En fyrhjulsdriven jeep från 4 350 kronor/vecka. **Boende** 80-200 dollar per natt. Några bättre hotell: Stoweflake Mountain Resort&Spa www.stoweflake.com i Stowe, Cortina Inn www.cortina.com i Killington och The Governor Inn www.thegovernorsinn.com i Okemo Mountain Resort, Ludlow. **Skidor och pjäxor** en vecka ca 150 dollar **Liftkort** en vecka ca 300 dollar **Huvudrätt** 10-20 dollar **Öl** en Budweiser 5 dollar. **Hemsidor:** www.stowe.com, www.killington.com www.okemo.com

